

Evangelí del diumenge de la setmana XI de durant l'any (B): el fruit etern de la santedat

Evangelí del diumenge de la setmana XI de durant l'any. “Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com”. Jesús vol sembrar en els qui l'escolten el desig de tenir una vida

vivificada per la delicada acció de l'Esperit Sant.

Evangelí (Mc 4, 26-34)

Deia encara:

—Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, dona fruit: primer brins, després espigues, i finalment blat granat dins les espigues. I així que el gra és a punt, aquell home fa córrer la falç, perquè ha arribat el temps de la sega.

Deia també:

—A què compararem el Regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar? És com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra; però, un cop sembrada, va

creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel poden fer niu a la seva ombra.

Amb moltes paràboles semblants, Jesús anunciava la paraula a la gent, de la manera que ells eren capaços d'escoltar-la. No els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als seus deixebles.

.....

Comentari

Jesús té davant una gentada. Probablement, molts dels qui l'escolten són persones que treballen el camp i viuen dels seus fruits. Per això, com llegim al final del passatge, Jesús els parlava segons eren capaços d'escoltar-la.

Però el Senyor no només volia que entenguessin des del punt de vista

intel·lectual: volia omplir-los d'il·lusió pel missatge que estava intentant transmetre, perquè captessin que allò que escoltaven estava destinat a convertir-se en vida.

Quina és la il·lusió d'un sembrador? Sens dubte, veure fructificar allò que va sembrar. Per això, Jesús vol sembrar en els qui l'escolten el sant desig de tenir una vida fecunda. Vol sembrar-hi desitjos de santedat, de viure una vida plena.

És per això que els insisteix que *la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com*. El Senyor ens vol recordar que les nostres obres, quan les fem en unió amb Déu, quan busquem la seva glòria, mai no queden estèrils. El testimoniatge de la Sagrada Escriptura és unànime en aquest sentit: quan obrem per amor de Déu, sempre, sempre hi ha fruit. “No treballaran en va” (Is 65, 23);

“Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes i incommovibles; doneu-vos de ple a l'obra del Senyor, sabent que, gràcies a ell, el vostre treball no serà inútil” (1 Co 15, 58).

Perquè un dels grans reptes de la nostra fe és aquest: el pas del temps, la manca de brillantor del nostre treball quotidià, l'aparent manca d'avenç a la nostra vida espiritual. Per això Jesús vol animar-nos a no desistir, a recordar que l'Esperit Sant actua a la nostra ànima sense adonar-nos-en i va fent fecunda la nostra vida sense que nosaltres sapiguem com. La nostra fe, tantes i tantes vegades, haurà de traduir-se en una tenaç perseverança: “Amb la vostra perseverança salvareu la vida!” (Lc 21, 19).

Però Jesús no s'hi queda: vol que donem fruit, però un fruit abundant (cf. Jn 15, 5). Per això porta a col·lació

la imatge de la llavor de mostassa,
*que arriba a fer-se més gran que totes
les hortalisses, amb unes branques
tan grosses que els ocells del cel poden
fer niu a la seva ombra.*

Per comprovar que aquesta invitació del Senyor és una realitat, només cal fixar-nos en la vida dels sants: tenim gran quantitat d'exemples de vides aparentment sense brillantor, que potser van passar desapercebudes per als seus contemporanis, però que van deixar una empremta profunda i uns fruits que encara duren. ¿No ens seguim alimentant de la doctrina de sant Agustí i de sant Tomàs? No seguim delectant-nos amb els escrits de santa Teresa i de sant Joan de la Creu? No ens continua remonent el cor l'exemple de joves valents com els màrtirs sant Tarsici i santa Maria Goretti? Ells van ser com grans de mostassa: vides que als ulls de molts van ser insignificants, però que el dia

d'avui encara permeten que vinguin molts a *fer niu a la seva ombra*.

Així doncs, com en tantes ocasions, Jesús vol animar-nos a no tenir por de la santedat. Déu Pare és el vinyater (cf. *Jn* 15, 1) que vol veure'ns tenir una vida fecunda. Per això, aquest passatge de l'evangeli pot ser una ocasió meravellosa per tornar a obrir de bat a bat la porta del nostre cor a l'Esperit Sant, que és qui va omplint de valor etern cadascuna de les nostres obres, fins i tot les més prosaïques i quotidianes, si les fem amb amor.

N'hi ha prou de pensar en la vida de Santa Maria i de Sant Josep: dues llavors humils que Déu va voler plantar a Natzaret, que van donar, donen i donaran fruit abundant per tota l'eternitat, i a l'ombra de la qual s'acull tota l'Església universal.

Luis Miguel Bravo Álvarez //

Prabhjits - Getty Images

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xi-de-durant-lany-b-el-fruit-etern-de-la-santedat/>
(20/04/2025)